

ת"פ 5077/11/15 - מדינת ישראל נגד א כ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 5077-11-15 מדינת ישראל נ' כ

11 יוני 2017

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
א כ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לאה נהרי

ב"כ הנאשם עו"ד שלמה ניסים

הנאשם התייצב

גזר דין

רקע ועובדות:

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירה של היזק לרכוש במזיד (2 עבירות) - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 26.7.2014, בשעות אחר הצהריים, בסמוך לבית הוריו של הנאשם ברחוב סר ברנרד כ"ץ בראשון לציון, על רקע עימות מילולי בין הנאשם למתלוננת במהלכו סירבה להיכנס לרכבו, הזיק הנאשם לרכוש המתלוננת במזיד ושלא כדין כך שתלש מצווארה שרשרת שרכש לה עובר למתואר וכן תלש מידה צמיד.

3. בהגיעם לדירתם, שברחוב התוף 7 בעיר ראשון לציון (להלן: "**הדירה**"), נכנסה המתלוננת לדירה, נעלה את דלת הכניסה ומנעה מהנאשם להיכנס לתוכה.

4. בחלוף מספר דקות, אפשרה המתלוננת את כניסתו של הנאשם לדירה ובתגובה, בעודם בסלון הדירה, הזיק הנאשם לרכוש המתלוננת במזיד ושלא כדין כך שהטיח לרצפה תיק איפור, שהינו כלי עבודתה של

עמוד 1

המתלוננת, אשר היה מונח על שולחן הסלון. כתוצאה ממעשיו התפזרה תכולתו של התיק ברחבי הסלון. וחלק מהמוצרים שבו, בסך כולל של ₪853, נשברו וניזוקו.

5. המתלוננת רכנה על מנת לאסוף את תכולת התיק והנאשם הכה באמצעות ידו בלחי שמאל של המתלוננת. בתגובה, נטלה המתלוננת מייק-אפ שהיה לידה וזרקה אותו לעברו של הנאשם לכיוון הרצפה.

6. הנאשמת אספה את חפציה, ניסתה להימלט מפניו של הנאשם ובה בעת נטל הנאשם לידיו בקבוק פלסטיק מלא במים והשליכו לעבר המתלוננת כך שפגע בעינה.

7. המתלוננת נהדפה אל הרצפה, הנאשם קרב אליה ותפס בחוזקה באמצעות ידו את פניה. בתגובה, אחזה המתלוננת באמצעות ציפורניה בנאשם וקראה לו שיניח לה ושיחדל להכותה. כתוצאה מכך נשרט הנאשם בזרועותיו.

8. כתוצאה ממעשיו של הנאשם בסעיף 5 לעיל נגרם למתלוננת שבר בזיגומה מימין, שהתגלה בבדיקת סי.טי ראש וכתוצאה ממעשיו של הנאשם בסעיפים 1, 4 ו-6 לעיל נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות המטומות בלחי ימין ובמצח, בגין פנתה המתלוננת לטיפול רפואי בבית החולים "וולפסון".

9. בתחילת שנת 2014, מועד מדויק אינו ידוע למאשימה, בחודש הראשון בו התגוררו הנאשם והמתלוננת בדירה שכורה, על רקע עימות מילולי בין הנאשם למתלוננת, הזיק הנאשם לרכוש המתלוננת במזיד ושלא כדין כך ששבר כלי מטבח, ניפץ כוסות והטיח כסאות ושולחן ברצפה.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

10. עמדת המאשימה היא לעונש מאסר שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות.

11. הנאשם יליד 1989, לחובתו רישום ללא הרשעה משנת 2015 בהחזקת סמים לצריכה עצמית. האירוע נשוא אישום הסמים, מאוחר לאירועים נשוא כתב אישום זה.

12. הנאשם הודה בכתב אישום אשר עובדותיו מתארות אלימות קשה כמו גם היזק לרכוש, הנאשם תלש תכשיטים אותם רכש עבור המתלוננת מגופה, שבר חפציה, השליך את תיק האופור שלה וגרם לנזק. בהמשך, הסלים האירוע, כשרכנה המתלוננת לעבר הרצפה הכה אותה בפניה, וזרק בקבוק מים לעבר פניה. הנאשם לא חדל ממעשיו, עד אשר ביקשה מתלוננת כי יעזוב אותה.

13. למתלוננת נגרמו חבלות מסוג המטומה וכן שבר בעצם לחיה מתחת לעין. דהיינו, אף לאחר תיקון כתב האישום, עדיין מדובר בכתב אישום חמור.

14. לטענת המאשימה, תסקיר שירות המבחן ממליץ רק על פיקוח, ואולם עולות ממנו בעיות, מתסקיר שירות המבחן עולה הרישום ללא הרשעה של הנאשם, תוך ששירות המבחן מצוין כי הנאשם התקשה להירתם

לעונש השל"צ שהוטל עליו, רק לאחר שהתיק הנוכחי התקבל בשירות המבחן נרתם הנאשם וביצע את השל"צ.

15. נכון אמנם כי הנאשם נמצא נקי מסמים, אך חשוב לציין כי הרקע לאירוע שלפני בית המשפט אינו שימוש בסמים, כי אם אירוע אלימות ואיבוד שליטה. נראה כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, משליך אחריות בעיקר על המתלוננת ומתקשה לזהות קשייו.

16. הנאשם פנה להליך טיפולי באופן פרטי, במהלך חודש דצמבר 2016, במסגרת "**התחלה חדשה**". אין המדובר בטיפול ארוך טווח כי אם בתקופה קצרה בלבד. מחוות הדעת עולה כי הנאשם חשב שהמתלוננת בוגדת בו ופעל מתוך תחושת תסכול וחוסר אונים, הנאשם תופס עצמו כאדם נורמטיבי.

17. המתלוננת לא רוצה קשר עם ההליך ועם הנאשם, היא התחילה דרך חדשה והיא מבקשת להתנתק ככל יכולתה, מה שמעיד על הקושי שלה ועל החוויה שעברה.

18. הערך החברתי המוגן בו פגע הנאשם הוא בטחונו של אדם ושלומו, שלוותו הנפשית בתוך התא המשפחתי, נכון שמדובר בזוג צעיר, אך הם היו כשנתיים וחצי ביחד. בתי המשפט הביעו לא אחת סלידה ממעשים אלו ונקבע כי לעבירות המבוצעות בתוך התא המשפחתי חמורות יותר.

19. מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו על דרך של עבודות שירות ועד ל - 18 חודשי מאסר בפועל.

20. בעניינו, הנאשם אדם צעיר, לא הסתבך פעם נוספת וכתב האישום תוקן לקולא, הנאשם נטל אחריות על מעשיו עוד בטרם ניהול ההוכחות לפיכך עותרת המאשימה להסתפק ברף הנמוך, דהיינו עבודות שירות. המלצת שירות המבחן לפיקוח בלבד מעבירה מסר שגוי.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

21. ב"כ הנאשם עותר לאי הרשעה או למצער, להסתפק בענישה צופה פני עתיד, אשר תשדר מסר ראוי ונכון למי שמעיד וחסא, כאשר חלפו כמעט 3 שנים מהמקרה האחרון.

22. הנאשם הינו צעיר, נרתם להליך הטיפול ועובר שיקום. השיקום הוא לא רק כלפי המתלוננת הספציפית כי אם כלפי בנות זוג נוספות.

23. לפני האירועים נשוא כתב האישום, היו בני הזוג בקשר טוב ואוהב, אשר כלל נסיעות לחו"ל, מתנות, היו עליות ומורדות, הנאשם חשב שהמתלוננת בוגדת בו ובחר לסלוח לה. בעקבות התלונה הקשר ניתק, כיום אין בין הנאשם למתלוננת כל קשר והוא אף לא ניסה ליצור עם המתלוננת קשר מאז. כתוצאה מאותו אירוע חווה הנאשם טראומה, אשר הינה תולדותיו של כתב האישום בעבירת הסמים. במסגרת האירוע נשוא כתב האישום נחבל הנאשם, נשרט והתיק כנגד המתלוננת נסגר.

24.ב"כ הנאשם ציין כי כתב האישום כנגד הנאשם הוגש ביום 22.1.15. לאחר שכתב האישום הראשון בוטל עקב כך שלא בוצע שימוע, לאחר מכן נשלח התיק להשלמה וכל אותה עת, יש עינוי דין כאשר הנאשם לא יודע האם יפתחו כנגדו הליכים משפטיים אם לאו.

25.יש מקום להיעתר להמלצת שירות המבחן, תקופה של 18 חודשים, כעתירת שירות המבחן, אינה תקופה קצרה ואם הנאשם ימעד, הרי שהוא יחזור לבית המשפט. הופקד סך של 5,000 ₪ בגין פיצוי.

26.המאשימה לא הגישה חוות דעת עדכנית באשר לחבלות שנגרמו למתלוננת, והשבר המדובר לא גרם לנכות או חבלה לצמיתות.

27.הנאשם אינו ממעיט מהאירוע שהיה ואולם כתב האישום תוקן משמעותית, הן מבחינת העבירות שיוחסו לו והן מבחינת עובדות כתב האישום.

28.הנאשם, צעיר נורמטיבי, שירת בחיל האוויר במצפה רמון, אין לחובתו הרשעה קודמת או רישום ללא הרשעה בעבירות דומות, מלבד האישום של החזקת סם לצריכה עצמית. הנאשם פנה בתמיכת שני הוריו לטיפול פסיכולוגי באופן עצמאי, שירות המבחן לא אישר בקלות יתרה את הטיפול במסגרת "**התחלה חדשה**", במקביל יש כוונה לשלבו בסדנה נוספת. הנאשם נטל אחריות בצורה מלאה, הודה, שיתף פעולה עם המשטרה, מסר גרסה, שילם פיצויים, נוטל חלק בהליך טיפולי.

29.לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם עומד בתנאי הלכת "**כתב**", חשש לפגיעה בדימוי העצמי ובעיסוק. הנאשם עובד כעצמאי בתחום הטקסטיל והרשעה יכולה לפגוע בו, משכך ניתן להסתפק בביטול ההרשעה.

העובדה כי קיים רישום קודם באי הרשעה אינה מפריעה בנסיבות העניין ואינה מונעת אי הרשעה בתיק זה.

30.לחילופין ומטעמי זהירות, סבור ב"כ הנאשם כי ניתן להסתפק בענישה ורכיבי ענישה צופים פני עתיד, ללא עבודות שירות, וכי ניתן לגזור של"צ, מאסר על תנאי, והפיצוי שהופקד.

תסקיר שירות המבחן

31.מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם, בן 27, עתיד להינשא בעוד כחצי שנה, בעל עסק עצמאי. סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות. שירת שירות צבאי מלא בתפקיד של מאבטח מתקנים. נראה כי לנאשם מעטפת משפחתית תומכת, המלווה אותו בהליכים הפליליים בעניינו.

32.עם שחרורו מהצבא הקים את העסק אשר בבעלותו עד היום, הוא השקיע הרבה בבניית העסק, פיתוחו והגדלתו לאורך השנים, כאשר עבודתו כרוכה בנסיעות תכופות לחו"ל.

33.לחובת הנאשם רישום ללא הרשעה משנת 2015, בעבירות סמים, במסגרת תיק זה נדון הנאשם לצו של"צ וכן לצו מבחן. שירות המבחן מציין כי לקח זמן עד שהנאשם נרתם לביצוע הצו כהלכה והתגייס לבצע את יתרת השעות רק עם הפנייתו בתיק הנוכחי.

34. הליך המעצר היווה עבורו זעזוע נפשי, בעקבותיו פנה לתהליך טיפולי אשר סייע לו, השימוש בסמים היה נקודתי, מאז מעצרו נגמל ואינו זקוק לעזרה נוספת בעניין, בדיקות שתן לאיתור סמים נמצאו נקיות.

35. הנאשם תיאר את מערכת היחסים בין המתלוננת לבינו כתקינה, בתחילת הדרך, במהלכה חוו משבר אמון ביחסים אשר הוביל לפרידה בהסכמה משותפת. מספר חודשים מאוחר יותר יצרה המתלוננת קשר וביקשה לחדש את הקשר. בני הזוג חידשו את הקשר, תוך שהסתירו זאת מסביבתם הקרובה. לטענת הנאשם, השקיע בקשר בעוד המתלוננת התייחסה אליו בזלזול, הוא התקשה להתגבר על הפגיעה שחוווה כתוצאה ממשבר ביחסיהם בעבר ולצד זאת, התקשה לפעול לסיום מערכת היחסים עם המתלוננת.

36. בעקבות האירוע נשוא כתב האישום ולאחר כ - 3 שנות זוגיות, בסה"כ, נפרדו בני הזוג ומאז נותק הקשר ביניהם לחלוטין. הנאשם כאמור, מצוי בזוגיות חדשה ועתיד להינשא.

37. בתקופה נשוא כתב האישום היה נתון הנאשם, כך לדבריו, בלחץ נפשי גבוה, בשל קשיים בעסק שבבעלותו, אשר נפגע מהמצב הביטחוני ששרר בארץ באותה תקופה.

38. הנאשם התקשה תחילה לקחת אחריות על מעשיו והשליך את עיקר האחריות לבעייתיות בקשר הזוגי על המתלוננת, התקשה לזהות ולהכיר בחלקיו שתרמו לבעייתיות. הדגיש כי אף הוא ספג אלימות מצידה של המתלוננת. בהמשך הצליח להגמיש מעט עמדותיו ולבחון בביקורתיות, אם כי באופן ראשוני את התנהלותו האלימה.

39. נראה כי הנאשם התקשה לזהות חלקי אישיותו הנוקשים ודפוסיו הפוגעניים אשר עומדים בפער לתפקודו החיובי במישורי חיים אחרים, ובפרט בתחום התעסוקתי עוד ניכר כי טרוד במחיר האישי שההליך המשפטי גובה ממנו, הנאשם שלל אירועי אלימות נוספים.

40. מחוות הדעת של פסיכולוג פרטי אליו פנה הנאשם, עלה כי הנאשם החל בטיפול במצב נפשי רגיש אך הגיע באופן סדיר למפגשים השבועיים ונראה כי הטיפול סייע לו וגרם לו להכיר במצבו ולקחת אחריות על מעשיו.

41. ניסיונות לזמן את המתלוננת לפגישה בשירות המבחן ו/או לקבל ממנה שיתוף פעולה, לא צלחו.

42. שירות המבחן סבור כי התערבות טיפולית ייעודית בתחום האלימות הזוגית תסייע לנאשם לרכוש כלים להתנהלות בריאה יותר בתוך הקשר הזוגי ובמסגרת קונפליקטים זוגיים ובאופן זה תקדם הפחתה מרמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד. ההליך המשפטי והמחיר האישי שמשלם בעקבות התנהגותו היווה נקודת מפנה להפקת לקחים וכיום מעונין להיעזר בגורם חיצוני על מנת לבחון דפוסיו, עמדותיו ובחירותיו במישורים השונים בחייו.

הקריטריונים לאי הרשעה:

43. כלל הוא כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם בפלילים, יש להרשיעו בדין. כלל זה מעוגן בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע כי "**בתום בירור האשמה יחליט בית המשפט [...] על זיכוי הנאשם או, אם מצא אותו אשם, על הרשעתו.**"

כמו כן, ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי, באמצעותו מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם, במגמה להביא להרתעה אישית והרתעה לרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו (ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח (4), 869).

סעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

סעיף 71 א(ב) לחוק העונשין, קובע:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לעניין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט 1969, כדין צו מבחן".

בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 76, אשר ניתן ביום 4.9.2007 נקבע כי: **"חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית, אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת".**

44. בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד (3) 685 נקבע על ידי כב' השופטת פרוקצ'יה:

"משמתבקש בית המשפט לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את הכלל בדבר המנעות מהרשעה נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדבידואליות של הנאשם בראייה כוללת. נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר את גורם ההרתעה והאכיפה השיויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם. ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מההרשעה. באשר לנאשמים בגירים במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין וזאת לרוב כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

45. החוק אינו קובע את התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה, ולכן שאלה זו מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט בהתאם לנתונים המונחים בפניו. ההלכה בעניין זה נפסקה בע"פ 2083/96 תמר כתב נ מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (להלן: **"עניין כתב"**). השופטת דורנר, קבעה בעניין כתב שני תנאים שבהצטברם

ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה:

(א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [...] " (שם, בעמ' 342). השופט ש' לויין ציין אף הוא כי על כפות המאזניים ניצבים שיקולי שיקום מחד גיסא, ושיקולים של אינטרס הציבור מאידך גיסא (שם, בעמ' 344).

כב' השופט ש' לויין מונה במסגרת פסק הדין את השיקולים הצריכים לאותו עניין:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם...

מנגד, קיימים גם שיקולים שבאינטרס הציבור ששמים את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה (גורם שגם שירות המבחן אינו מתעלם ממנו) ועל האפקט הציבורי של ההרשעה. הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההפך שומה עליו לשכנע את בית-המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי."

46. עוד נקבע בעניין כתב כי בית המשפט יפעיל את סמכותו להימנע מהרשעת אדם לאחר שנמצא כי הוא עבר עבירה רק במצבים "חריגים, מיוחדים ויוצאי דופן", כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת הפגיעה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי (עניין כתב, עמ' 341-342).

על כלל זה חזר בית המשפט בהזדמנויות רבות:

"באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה" (ע"פ 2669/00 לעיל, בעמ' 690; עניין לאופר, פסקה 9).

47. לצורך ההכרעה בשאלת אי ההרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה, את מידת הפגיעה שהסבה העבירה לאחרים, את הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, את דפוס התנהגותו של הנאשם, ואת יחסו לעבירה האם נוטל הוא אחריות על ביצועה? האם הוא מתחרט עליה? משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם (ראו עניין כתב).

48. שאלת השיקום של הנאשם, נלקחת אף היא בחשבון במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו של העבריין יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ע"פ 9090/00 בועז שניידרמן נ. מדינת ישראל, פורסם בנבו).

49. עוד ראוי לציין, כי אחת המשמעויות של הרשעת נאשם שאשמתו הוכחה היא הרישום במרשם הפלילי, הדין מתייחס למרשם הפלילי לא כסנקציה ענישתית נוספת על העבירות שנעברו, כי אם ככלי מנהלי שנועד להגן על החברה מפני הסיכון שבהפרה חוזרת של החוק (דנ"פ 9384/01 **נסאסרה נ' לשכת עורכי הדין**, פ"ד נט (4), 637, 659 (2004)).

50. בענייננו, הנאשם, נעדר עבר פלילי (מלבד רישום באי הרשעה בעבירת סמים, כאמור לעיל). כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם התחיל בטיפול נפשי, באופן עצמאי, כמתחייב ממצבו ואולם נראה כי הטיפול הנפשי הינו בתחילת הדרך.

51. נכון אמנם כי נראה שהנאשם מבין את חומרת מעשיו ואולם, לא מצאתי כי בענייננו, יש מקום להגמשה נוספת בהחלת הכלל שנקבע על ידי כב' השופטת דורנר (כתוארה אז) בעניין כתב.

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית.

כך לאחרונה נקבע בע"פ 8518/12 **צפורה נ. מ"י**, ניתן ביום 3.3.13, ואולם, לא כך בענייננו. הנאשם אמנם צעיר, יש חשש לפגיעה בדימויו העצמי, ואולם לא הוכחה פגיעה תעסוקתית פוטנציאלית, לנאשם עסק עצמאי בתחום הטקסטיל והאופנה.

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן". (עניין צפורה).

52. בבואו של בית המשפט לשקול את שאלת ביטול ההרשעה, עליו ליתן את הדעת על מכלול השיקולים עליהם אמון, לרבות האינטרסים הציבוריים.

53. כמו כן ראוי להדגיש כי הן המחוקק והן בתי המשפט הדגישו לא אחת את חומרת העבירה לתקיפת בן זוג בתיקי אלימות במשפחה. עוד יצוין כי כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם הינו חמור ומתאר אלימות קשה כנגד המתלוננת, כזו אשר מקשה להיעתר לבקשה לביטול הרשעה.

54. איזון בין האינטרס של הנאשם לאינטרס הציבורי שהינו להילחם בנגע האלימות בכלל ואלימות בתוך המשפחה בפרט גובר.

55. העולה מכל המקובץ הוא כי המקרה דנן אינו בא בגדרם של המקרים החריגים בהם יש לבטל את הרשעתו של הנאשם והיא תיוותר על כנה.

אשר לעונש שיש להטיל על הנאשם:

קביעת מתחם העונש ההולם

56. ראשית יצוין כי בחינת עניינו של הנאשם מלמדת כי את מעשיו ניתן לראות כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם הענישה ואין להפרידם ולעניין זה אני מקבל את עתירת ב"כ הנאשם במלואה.

57. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

58. בענייננו, **הערך החברתי** שנפגע מביצוע עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה. הערך שנפגע מביצוע עבירת האיומים הינו הזכות לשלוות נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

59. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה ממשית בערך המוגן. הנאשם הכה באמצעות ידו בלחי שמאל של המתלוננת, בעקבות כך נגרמו לה שבר בזיגומה מימין, שהתגלה בבדיקת סיטי ראש וכן חבלות בלחי ימין ובמצח, הנאשם זרק בקבוק מלא במים לעבר המתלוננת, אשר פגע בעינה. תלש מצווארה שרשרת ומידה צמיד, הטיח תיק איפור, אשר שימש לעבודתה של המתלוננת, באירוע אחר, שבר כלי מטבח, ניפץ כוסות והטיח כסאות ושולחן ברצפה.

60. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כמפורט להלן:

א. רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 19.11.12, הנאשם הורשע בעבירת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, בכך שתקף את בת זוגו הלאם בה באגרופיו בצלעותיה וגרם לשבר באחת מהן. השליך טוסטר לכיוון הכיור, הפיל ארצה מכשיר די.וי.די ורמקול אשר היה מחובר עליו ובכך גרם לנזק לרכוש. נגזרו עליו שישה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. בית משפט זקף לזכותו של המבקש כי השתלב בתהליך טיפולי למניעת הישנותן של עבירות אלימות בעתיד. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו וגזר עליו 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן הגדיל את סכום הפיצוי למתלוננת, בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה.

ב. רע"פ 182/13 **משה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 21.1.13, הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה בת זוג הגורמת חבלה ממשית, איומים והזיק בזון לרכוש. הנאשם השליך לעבר ראשה של אשתו חפצים שונים, הכה אותה במכות אגרופ, איים עליה וקיללה, השליך את תכולת המקרר על רצפת הבית, ריסק מספר כיסאות ושבר באמצעות מטאטא פמוטים שהוצבו בסלון הבית. השליך לעבר ראשה של המתלוננת חלקי ארון, סטר לה, היכה אותה באגרופיו והרימה בחולצתה עד שזו נקרע. כמו כן, הנאשם הוביל את המתלוננת למיטתם, הסיר ממנה את מכנסיה ותחתוניה ובעט בירכה. בפרט האישום השני הורשע הנאשם בכך שנעל את דלת הבית והותיר את המתלוננת מחוצה לו. נגזרו עליו 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל. הן הערעור למחוזי והן בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחו. הנאשם היה נעדר עבר פלילי.

ג. רע"פ 1826/11 **סולומון נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 8.3.11, נדחתה בקשת רשות ערעור

של נאשם, אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים, ונדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

ד. רע"פ 7951/10 **ניב נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 2.11.10, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. הוא נידון ל- 10 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ה. רע"פ 3629/11 **פלואי נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 5.10.08, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע חמש עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, וכן בשתי עבירות איומים. הוא נידון לעונש מאסר בפועל של 9 חודשים ועונשים נלווים.

ו. רע"פ 1826/11 **אהרון נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 8.3.11, הנאשם הורשע בהסדר טיעון בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים. הוא נידון ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

ז. רע"פ 4140/10 **חביב אללה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.9.10, הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של תקיפת בזה זוג הגורמת חבלה ממש ואיומים. הוא נידון ל- 10 חודשי מאסר בפועל.

ח. ת.פ. (פ.ת) 4628-01-13 **מדינת ישראל נ' פלואי**, ניתן ביום 9.4.13, הנאשם הורשע בביצוע עבירות איומים ותקיפה בנסיבות מחמירות - 9 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

ט. ת.פ. (פ.ת) 55150-09-12 **מדינת ישראל נ' ר' ג'**, ניתן ביום 20.11.13, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות ועבירת איומים. הוא נידון ל- 6 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

י. ת.פ. (פ.ת) 50705-11-12 **מדינת ישראל נ' פלואי**, ניתן ביום 7.5.13, הנאשם הורשע בביצוע עבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות ובאיומים. לשישה חודשי מאסר על תנאי, לצד עונשים נלווים וזאת בשים לב להליך השיקומי אותו עבר.

יא. ת.פ. (ראשל"צ) 13177-03-10 **מדינת ישראל נ' פלואי**, ניתן ביום 3.7.12, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש ואיומים. הוא נידון ל- 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו על דרך של עבודות שירות.

יב. ת.פ. (פ.ת) 23775-01-10 **מדינת ישראל נ' לוי**, ניתן ביום 30.12.12, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות. הוא נידון לחודשיים מאסר בפועל, שירוצו על דרך של עבודות שירות.

יג. ת.פ. (פ.ת) 24241-10-10 **מדינת ישראל נ' גובר**, ניתן ביום 4.3.15, הנאשם הורשע בשתי עבירות של תקיפה סתם ובעבירה של איומים, בהתחשב בחלוקף הזמן מאז ביצוע העבירה והתחשבות במצבו הרפואי של הנאשם, נגזרו עליו חמישה חודשי מאסר על תנאי ועונשים נלווים.

יד. ת.פ. (כ"ס) 23034-05-11 **מדינת ישראל נ' אדרי**, ניתן ביום 9.10.13, הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בביצוע עבירות של איומים, תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית. הנאשם משך בשערה של המתלוננת, זרק לעברה טלפון, איים עליה והפר צו האוסר עליו להיכנס לביתו. נידון ל- 6 חודשי עבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

61. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

- א. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה**; למתלוננת כאמור נגרם שבר בזיגומה מימין, נגרמו לה חבלות של ממש בדמות המטומות בלחי ימין ובמצח. לו הנאשם לא היה חודל ממעשיו יכול שהאירוע היה מסלים והחבלות היו חמורות יותר.
- ב. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**; סכסוך בין הנאשם למתלוננת, על רקע חוסר אמון של הנאשם במתלוננת.

62. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** לאישום הראשון הינו החל ממאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

סוגיית הסטייה מן מהמתחם

63. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. **שיקול ההגנה על שלום הציבור** אינו מצדיק חריגה מן המתחם. **השיקול השיקומי** הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם ובעניינינו, שיקום הנאשם, ככל שקיים, איננו משמעותי בשלב זה שיש בו כדי להורות על סטייה מהמתחם.

64. כן מצאתי לתת דגש לעובדה כי חלף זמן מה מעת ביצוע העבירה, במהלכו לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים, שהינם ממך העניין, כמו גם להעדר עבר פלילי של הנאשם וגילו. עוד נתתי דגש לעובדה כי הנאשם ניגש באופן פרטני להליך טיפולי, נטל אחריות על מעשיו ונראה כי מביע חרטה וחזר לדרך הישר.

65. עוד עולה כי הנאשם נמצא במערכת זוגית חדשה זה זמן רב ללא כל בעיה ובני הזוג עתידים להינשא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

66. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**;

- א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו**; מובן כי הטלת עונש מאסר ולו בדרך של עבודות שירות תפגע בנאשם, ובעבודתו. זאת ועוד אני סבור כי יש מקום ליתן משקל לחלוף הזמן וכן להליך השיקומי.
- ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב**; הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מתנצל על הסיטואציה.
- ג. **עברו הפלילי של הנאשם או העדרו**; הנאשם כאמור נעדר עבר פלילי, מלבד אי הרשעה בעבירת סמים.
- ד. עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם, וזאת כדי להרתיע מהפגנת אלימות מילולית ופיסית בכלל, ובחיק המשפחה בפרט.

סוף דבר

67. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 24 חודשים מהיום כל עבירת אלימות כלפי בת זוג, לרבות עבירת איומים אשר תופנה כלפי בת זוג.
- ב. ניתן בזאת צו מבחן שתוקפו לשנה החל מהיום. על פי סמכותי בסעיף 3 בפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט 1969, הנאשם מוזהר שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא, או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש, על העבירות שבגללן ניתן הצו, לרבות הפעלת של המאסר המותנה שתלוי ועומד כנגדו.
- ג. פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪ שכאמור לעיל, במסגרת ההסדר הופקד בקופת בית המשפט.
- ד. קנס - לא מצאתי לגזור קנס כספי על הנאשם.

68. ניתן בזאת צו כללי למוצגים; חילוט, השמדה, השבה לבעלים וזאת על פי החלטת קצין חקירות ממונה.

69. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

70. זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ז, 11/06/2017 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה

הוקלדעלידיטליברמי